

Az Ószövetség hirdeti, hogy Isten „élő” Isten. Következésképpen olvasunk benne népével, Izráellel való dinamikus és egyre erősödő viszonyáról. Ez a viszony – amikor eljutunk az Újszövetség lapjaira – egészen új helyzetben folytatódik, mégis paradox módon

szervesen kapcsolódik az Ószövetségben kijelentett helyzethez. Ez a dinamikus paradoxon a következő példával fejezhető ki. Az Újszövetségben Isten Fián, Jézuson keresztül cselekszik. Az Ószövetségben pedig Fián, Izráelen keresztül. Ha két szót megváltoztatunk Pálnak Isten cselekvésére utaló, a 2Kor 5,19-ben található megfogalmazásából, olyan mondatot nyerünk, amely remekül összefoglalja az ószövetségi kijelentés lényegét: „Isten volt az, aki Izráelben munkálta a világ önmagával való megbékélését”. Tovább munkálta, mert Izráelben nem jutott a világ megváltásának terve teljességre. Isten kozmikus váltságterveit „Krisztusban” vitte teljességre.

(Részlet a Bevezetésből)

ISBN 963558076-2

2700 Ft

P22